

## Arrest

nr. 75 594 van 21 februari 2012  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. VAN STEENKISTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

*“U verklaart Russisch staatsburger (deelrepubliek Dagestan) en van Tsjetsjeense origine te zijn.  
U bent gehuwd met E. K. (...) (OV 6.776.805).*

*In januari 2011 vertelde uw man dat hij een aantal dagen was aangehouden op verdenking van het verlenen van hulp aan rebellen.*

*Op 11 februari 2011, in de vroege ochtend, vielen autoriteiten binnen in uw huis. Ze vroegen naar uw man, die op dat moment echter niet thuis was. Ze doorzochten het huis en de tuin en vernielden de inboedel. Ze bedreigden u en de kinderen met hun wapens. Omwille van de stress viel u flauw. Uw schoonbroer, die aanwezig was bij u thuis, werd op een brutale wijze meegenomen. Hij werd dezelfde avond vrijgelaten.*

*Na dit bezoek ging u met de kinderen naar uw moeder in Grozny. Uw man werd naar een ander adres gestuurd.*

*Uw man, met wie u na dit incident geen contact had, vluchtte op 19 februari 2011 naar België. Dit vernam u in maart 2011.*

*Omdat u dacht dat de zaken zich zouden normaliseren en jullie een huis en dieren hadden, besliste u voorlopig niet te vluchten. U had wel enige vrees ten aanzien van de autoriteiten in Dagestan en bleef daarom ondergedoken bij uw moeder in Grozny.*

*Eind juli 2011 vernam u van uw broer dat er nieuwe bezoeken waren geweest door de autoriteiten. Ze vertelden dat ze wisten waar u verbleef en dreigden ermee u of de kinderen aan te houden indien uw man zich niet zou aanbieden. U begreep dat u en de kinderen een ernstig gevaar liepen.*

*Op 7 augustus 2011 vluchtte u met uw drie minderjarige kinderen uit de Russische Federatie. U reisde met de trein en met uw internationaal paspoort vanuit Grozny via Moskou naar Brest.*

*Aan de grens met Polen vroeg u op 10 augustus 2011 asiel aan.*

*Aangezien uw man in België verbleef, wachtte u het verder verloop van de procedure niet af en reisde op 24 augustus met een taxi verder naar België.*

*Uw internationaal paspoort bleef in Polen.*

*Op 25 augustus 2011 kwam u aan in België waar u dezelfde dag asiel aanvraagde."*

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

## 1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

*"Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op de feiten en motieven welke zijn aangehaald door uw echtgenoot, E. K. (...) (OV 6.776.805). De door u aangehaalde persoonlijke problemen (zowel voor als na de vlucht van uw man) vloeien voort uit dezelfde feiten (CG,p.3 en vragenlijst ingevuld door DVZ voor CG, vraag 3.4 en 3.5).*

*In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot heb ik op 1 juni 2011 een beslissing tot weigering van het statuut van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat zijn verklaringen ongeloofwaardig bleken.*

*Deze beslissing, die zich in het administratieve dossier bevindt, werd op 21 oktober 2011 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

*De door u aangebrachte verklaringen en elementen in het kader van uw asielaanvraag zijn niet van die aard om de appreciatie van de asielaanvraag van uw echtgenoot te wijzigen. U brengt geen elementen of documenten aan die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, of de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen, kunnen herstellen.*

*Integendeel, in uw verklaringen zijn een aantal elementen aanwezig die de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees ondermijnen, en die bijgevolg de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde problemen verder ondermijnen.*

*Zo verklaarde u dat u sinds de feiten van februari 2011 bang was, ondergedoken bleef bij uw moeder in Grozny en nimmer bent teruggekeerd naar Dagestan (CG, p.3-5).*

*Desondanks blijkt uit uw verklaringen en uit het intern paspoort van u en uw dochter K. (...), dat jullie op 20 mei 2011 een internationaal paspoort hebben bekomen in Khasavyurt (zie stempels intern paspoort, p. 19 en CG,p. 4,5).*

*Het feit dat u een internationaal paspoort aanvraagt en afhaalt bij de autoriteiten in Khasavyurt ondermijnt uw verklaring dat u ondergedoken leefde, en ondermijnt vooral uw beweerde vrees voor deze autoriteiten.*

*Geconfronteerd met dit feit verklaart u dat uw schoonbroer u vergezelde naar Khasavyurt, dat het maar kort duurde, dat het gebeurde voor de feiten van juli 2011, en dat u pas vanaf juli 2011 beseftte dat u persoonlijk gevaar liep (CG,p.4,5).*

*Deze verklaring kan echter niet aanvaard worden. U verklaarde immers duidelijk dat u bang was om in Dagestan en Khasavyurt te blijven of terug te keren, reeds sinds de feiten van februari 2011 (CG,p.3,5).*

*Het feit dat u dit toch hebt gedaan, en dan nog wel om een internationaal paspoort te bekomen, ondermijnt op ernstige wijze uw vrees.*

*Volledigheidshalve kan vermeld worden dat de bevoegde autoriteiten in Khasavyurt in de periode na de door u aangehaalde vervolgingen van 11 februari 2011 (met name op 13 april 2011) een intern paspoort hebben uitgereikt aan uw oudste dochter K. (...) (zie paspoort dochter).*

*Ook hieruit moet afgeleid worden dat er in jullie hoofde op dat moment geen ernstige vrees bestond ten aanzien van de autoriteiten van uw land van herkomst.*

*Uw vrees wordt ook ondermijnd nadat is vastgesteld dat u gevlucht bent onder uw eigen naam en met uw eigen reisdocumenten (CG,p.5). U verklaarde nochtans dat u vanaf de feiten van juli 2011 vreesde dat u of de kinderen persoonlijk gevisieerd werden (CG,p.4,5).*

*Deze vrees is dan ook moeilijk te rijmen met het feit dat u een lange treinreis onderneemt doorheen de Russische Federatie onder uw eigen naam.*

Hiermee geconfronteerd verklaart u dat uw moeder u vergezelde omdat u ziek was (CG,p.5). Deze verklaring doet echter niet terzake en biedt geen verklaring voor uw treinreis onder uw eigen naam. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen.

Het intern paspoort van u en uw oudste dochter, en de geboorteaktes van uw twee jongste dochters betreffen identiteitsgegevens die niet ter discussie staan.

Terloops zij opgemerkt dat u eveneens melding maakte van medische problemen.

Zo zou u als gevolg van de stress die u ervoer in de nasleep van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten problemen aan uw hart hebben gekregen, waarvoor u in uw thuisland een dokter zou hebben opgeroepen en een behandeling voorgeschreven zou hebben gekregen (CG,p.3).

U legde de Belgische asielinstanties echter geen enkel medisch attest voor waaruit zou blijken dat u dergelijke problemen kent, laat staan dat deze door de door u aangehaalde en hierboven ondermijnde vervolgingsfeiten zouden zijn veroorzaakt.

1.3. De commissaris-generaal weigert verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 21 december 2011 een schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Zij stelt dat zij een individuele, actuele vrees voor vervolging heeft in haar land van herkomst gezien de OMON haar echtgenoot ervan verdenkt banden te hebben met de Tsjetsjeense rebellenbeweging die aanslagen pleegt in Dagestan.

Zij stelt dat zij ook in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij laat gelden dat er sprake is van ernstige schade indien er een ernstige bedreiging bestaat voor het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict; in casu betreft het een binnenlands gewapend conflict tussen de rebellen en de autoriteiten in Dagestan.

Zij verwijst naar verschillende krantenartikels toegevoegd aan haar verzoekschrift, waaruit zou blijken dat de situatie in Dagestan nog steeds bijzonder onrustig is en er burgerslachtoffers vallen.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 57/6, §2 van de vreemdelingenwet, en een schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij stelt dat haar man door de OMON verdacht wordt van hulp aan de rebellenbeweging en ook zij daardoor diende te vluchten.

Zij stelt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met het feit dat in Dagestan alles te regelen is met geld. Zij verklaart dat *“een vriendin de internationale paspoorten heeft kunnen regelen”* zodat zij niet naar Dagestan terug diende te gaan.

Volgens haar blijkt uit krantenartikels dat burgers in Dagestan op veralgemeende wijze het slachtoffer worden van aanslagen door rebellen en er aldus een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Zij wijst er nog op dat haar verklaringen samenhangend zijn met de verklaringen die door haar man zijn afgelegd en laat gelden dat het door de spanning tweegegebracht door de vlucht uit Dagestan, moeilijk is om zich alles te herinneren.

Zij vraagt de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van haar de status van vluchteling te erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met

algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, E.K. die verdacht werd hulp te hebben verleend aan rebellen; de autoriteiten vielen haar huis binnen, doorzochten het, vroegen naar haar echtgenoot en bedreigden haar.

Uit het dossier blijkt dat de asielaanvraag van de echtgenoot van verzoeker bij beslissing van 1 juni 2011 door de commissaris-generaal werd afgewezen om reden van ongeloofwaardige verklaringen. Deze beslissing werd bij arrest van 21 oktober 2011 door de Raad bevestigd. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift (zie p. 7) nog op dat haar verklaringen samenhangend zijn met de verklaringen die door haar man zijn afgelegd; verzoekster kan derhalve haar vrees voor vervolging niet blijven baseren op de problemen van haar man.

2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft besloten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster.

De bestreden beslissing vermeldt met betrekking tot de internationale paspoorten van verzoekster en haar dochter:

*“Zo verklaarde u dat u sinds de feiten van februari 2011 bang was, ondergedoken bleef bij uw moeder in Grozny en nimmer bent teruggekeerd naar Dagestan (CG, p.3-5).*

*Desondanks blijkt uit uw verklaringen en uit het intern paspoort van u en uw dochter K. (...), dat jullie op 20 mei 2011 een internationaal paspoort hebben bekomen in Khasavyurt (zie stempels intern paspoort, p. 19 en CG,p. 4,5).*

*Het feit dat u een internationaal paspoort aanvraagt en afhaalt bij de autoriteiten in Khasavyurt ondermijnt uw verklaring dat u ondergedoken leefde, en ondermijnt vooral uw beweerde vrees voor deze autoriteiten.*

*Geconfronteerd met dit feit verklaart u dat uw schoonbroer u vergezelde naar Khasavyurt, dat het maar kort duurde, dat het gebeurde voor de feiten van juli 2011, en dat u pas vanaf juli 2011 beseftte dat u persoonlijk gevaar liep (CG,p.4,5).*

*Deze verklaring kan echter niet aanvaard worden. U verklaarde immers duidelijk dat u bang was om in Dagestan en Khasavyurt te blijven of terug te keren, reeds sinds de feiten van februari 2011 (CG,p.3,5). Het feit dat u dit toch hebt gedaan, en dan nog wel om een internationaal paspoort te bekomen, ondermijnt op ernstige wijze uw vrees.”*

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift (zie p. 6) dienaangaande dat “een vriendin van verzoekster deze internationale paspoorten heeft kunnen regelen” en “verzoekster niet naar Dagestan terug diende te gaan”; zij wijst er nog op dat “in Dagestan en de Russische Federatie alles te koop is met geld.”

De Raad stelt vast dat deze uitleg omtrent een wezenlijk element in het asielrelaas, flagrant tegenstrijdig is met verzoeksters verklaringen op 10 november 2011 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 5); deze tegenstrijdigheid vernietigt de geloofwaardigheid van verzoekster.

De motivering in de bestreden beslissing dat “Volledigheidshalve kan vermeld worden dat de bevoegde autoriteiten in Khasavyurt in de periode na de door u aangehaalde vervolgingen van 11 februari 2011 (met name op 13 april 2011) een intern paspoort hebben uitgereikt aan uw oudste dochter K. (...) (zie paspoort dochter). Ook hieruit moet afgeleid worden dat er in jullie hoofde op dat moment geen ernstige vrees bestond ten aanzien van de autoriteiten van uw land van herkomst” wordt niet weerlegd door de blote bewering dat “in Dagestan en de Russische Federatie alles te koop is met geld” en blijft onverkort gelden.

Hetzelfde geldt voor de motivering dat: “Uw vrees wordt ook ondermijnd nadat is vastgesteld dat u gevlucht bent onder uw eigen naam en met uw eigen reisdocumenten (CG,p.5). U verklaarde nochtans

*dat u vanaf de feiten van juli 2011 vreesde dat u of de kinderen persoonlijk gevisieerd werden (CG,p.4,5).*

*Deze vrees is dan ook moeilijk te rijmen met het feit dat u een lange treinreis onderneemt doorheen de Russische Federatie onder uw eigen naam.*

*Hiermee geconfronteerd verklaart u dat uw moeder u vergezelde omdat u ziek was (CG,p.5). Deze verklaring doet echter niet terzake en biedt geen verklaring voor uw treinreis onder uw eigen naam."*

Haar enkele bewering dat, door de spanning teweeggebracht door de vlucht uit Dagestan, het moeilijk is om zich alles te herinneren, wordt niet gestaafd door een medisch attest en wordt derhalve niet aanvaard.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Dergelijk relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier -die hij laat prevaleren op de "*krantenartikels betreffende Dagestan*" (zie het verzoekschrift, p. 7)-, het besluit van de commissaris-generaal dat "*het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*"

Verzoekster voert geen andere elementen aan die toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE